

»Smrkci« prihajajo v Mojco

Dobro ste prebrali naslov in najbrž tudi veste, kdo so ti Smrkci. Ali pa ne veste? Kaj res tako zanemarjate (ali sovražite, kaj se vel) televizijo, da jih, simpatičnih Smrkcev, niti tam niste videli? No, povemo vam: zdaj prihajajo v vsem svojem blišču tudi na naša platna. Bolj natančno: na platno OTROŠKEGA KINA MOJCA, v vaš kino, dragi otroci, ki vas je v šiški za celo armado ali pa še kaj več. Torej: ameriška barvna risanka NAJ ŽIVE SMRKCI prihaja iz slovite proizvodne hiše Hanna-Barbera, vse to pa sodi pod kapo še bolj slovitega WALTA DISNEYA. Za kaj gre v tem prvem filmu, ki bo obiskal našo Mojco? Smrkci nimajo časa za dolgčas. Njihov velik sovražnik Gargamel sanja o tem, da bi odkril njihovo vas in jih uničil. Toda njihov veliki modrec, imenovan Veliki Šmrkec ima rešitev za vse. Takoj si pripravi čarovne recepte, ki uničijo Gargamelove formule hudobije. Hkrati pa s tem receptom uresniči sen enega od Smrkcev: polet na Luno z raketo na pedale. Veliki modrec bedi nad svojim malim, toda miroljubnim ljudstvom očarljivih Smrkcev. Ta film prinaša neponovljivo radost otrokom, pa tudi odraslim. Prinaša pa tudi nove like v razkošnem svetu risanega filma, ki ga naši otroci tako pogrešajo.

Ljubitelji »resnih« filmov bodo seveda konec januarja in februarja zavili v kino ŠIŠKA, kjer jih že čaka ameriška grozljivka ROŠAST IZ MOČVIRJA režiserja Wesa Cravena. Gre za zanimivo, toda srhljivo zgodbo o nekem znanstveniku, ki mu uspe dobiti formulo o »zeleni tekočini«, ki ljudi spreminja v pošasti. Ljubitelji slovitega Buda Spencerja bodo prišli na svoj račun: na spored prihaja ponovno odkupljena licenca italijanske pustolovske komedije GANGSTERJI NEŽNEGA SRCA, film, ki smo ga pred leti gledali pod naslovom »Še angelčki jedo fižol«. Tiste pa, ki ljubijo res prave akcijske filme kriminalne »usmeritve«, vabimo v ŠIŠKO na ogled ameriške kriminalke znanega režiserja Walterja Hilla PREGON V SAN FRANCISCU z Nickom Noltejem v glavni vlogi. Gre za zgodbo, v kateri mlad in ambiciozen detektiv preganja dva nevarna ubežna kaznjence. Film je poln dinamike in tudi za poznavalce tega žanra precej nenavadnih, vsekakor pa zanimivih obratov. Opozorimo pa še na naslednji italijanski film, ki smo mu njega dni rekli »špageti-western«: gre za prvi film slovite režiserke Line Wertmüller BELSTAR z Elso Martinelli in Robertom Woodom v glavnih vlogah. Melodramsko naiven western o ženski-kavboju, ki se bori s tolpami in je kvartopirka čudne sorte. Vsekakor vam želimo veliko zabave pri ogledu filmov.

NAŠ POGOVOR

Škorjev glas v deveto vas

Tale pogovor z Danilom Škorjem, 60-letnim upokojenim zastavnikom prvega razreda, mi je pri srcu. Spoznal sem aktivnega, dobrega, čustvenega moža, ki mu življenje ni posebej prizanašalo, vendar pa tudi nikoli odvrnilo od začrtane poti.

»Ne vem, kako morejo dandanes nekateri izdati tisto, kar jim je bilo sveto. Saj ni mogoče pljunuti na prelito kri in življenja, ki so ostala na bojiščih. Se zapreti vase, kje je tudi sproščenost, iskrenost, povedati tisto, kar človeku leži na duši? Ni mogoče, da bi si kar tako obračali hrbet. Res, ljudje predlagajo, malokdo jih po-

prida me ni naučil in oče me je potegnil domov.«

Pisalo se je leto 1943 v mesecu maju. Po-noči so Italijani obkolili vas in odpeljali vse fante najprej v Trst, potem v srednjo Italijo in, ko je že dišalo po razsulu, na delo v samo peto italijanskega škornja. Tam naj bi gradili utrdbe proti invaziji zaveznikov, ki so se že izkricali na Siciliji:

»Bili smo le za slabo korist: Kmalu smo ostali za hrbotom Američanom. Takrat je k nam prišla partizanska delegacija in vseh 2500 se nas je odločilo stopiti v vrste narodnoosvobodilnih borcev.«

Tretja prekomorska udarna brigada. Vis. Osvobajanje otokov. Odločitev je bila lahka, edino tako je bilo mogoče priti domov v okupirano Julijsko krajino. Teptano od fašistov in nazadnje okupirano z Nemci. Na Visu pa, na Visu je tudi Danilo Škorja v ravnih vrstah koral pred maršalom Titom in v originalu slišal: tujega nočemo, svojega ne damo. Pot na celino, boji pri Klisu, osvoboditev Splita. Cela vrsta bojev, Mostar in huda rana:

»Nekateri so me že odpisali, v bolnišnici na Hvaru pa sem se izvelel. Težko mi je bilo iti domov. Slišal sem, da je vse požgano, ljudje raztepeni. Vendar, ko sem ponoči prišel domov, sem našel ključ še vedno na istem mestu. Mati se je prebudila in vprašala, kdo je. Cela vas je bila potem pokonci. Bil sem neizmerno srečen.«

Danilo Škorja je potem ostal v vrstah armade. Služboval je v Vipavi, Pivki, Postojni, Bohinjski Beli, Kranju, Ljubljani. Poročil se je v Mariboru:

»Sina imava z ženo, danes odraslega človeka, ki s svojo visoko izobrazbo ne more dobiti službe.«

To je Danilo Škorja povedal z grenkobo, vendar ne z malodušjem. Veruje, da bo tudi to nekoč rešeno, saj ima mlad človek še vse življenje pred seboj.

»Delam v družbenopolitičnih organizacijah. Vedno me je to veselilo. Človek naj bi tam mislil tudi na potrebe drugih in ne le samo na svoje...«

Danilo Škorja je eden izmed tistih ljudi, ki znajo v vsakem položaju najti rešitev. Pa ne teoretično, ampak tisto praktično. Hkrati jo je voljan tudi izvesti, čeprav se mu pogosto zdi, da dandanes samoiniciativni ljudje pri nas niso preveč zaželeni. Škoda, kajti Danilo Škorja je še vedno tak, da bi zlahka gore premikal.

Bogomir Šefić
Foto: Marjan Ciglič

sluša, pomalem vsi skupaj popuščamo, marsikaj nam je ušlo iz rok, zagon je uplahnel. Toda ni vse v materialnih dobrinah in denarju, kdor se je iskreno opredelil za to, kar imamo, bo vendarle vztrajal.«

Da, tudi tako je, v krajevnih skupnostih ni novih metod delovanja, veliko govorimo, malo storimo, mladih ljudi ni poleg. Pa vendar Danilo Škorja meni, da je vse to mogoče spremeniti. S širšim zamahom poštenosti, izpolnjevanjem naloženih nalog in vsebino:

»Glejte, navsezadnje je v krajevni skupnosti skoraj tako kot v federaciji. Vse imamo: svete, organizacije, možnosti. Delovanje za žive ljudi, iz baze kot pravimo. In tukaj gre tenko prislunuti.«

Tegobe in radosti sveta so se Danilu Škorji pokazale pred 60 leti v vasi Črnotiče nad Črnim kalom. Od tod je bil vedno lep pogled na Trst. V siromašni delavski družini s petimi kljuni je mati skrbela, da je mleko prihajalo na mize tržaških gospodinj. Oče železniški uslužbenec. Mali Danilo je prestopil prag šole, v kateri niso smeli govoriti slovensko:

»Sliši so nas spoznavati italijanski škorenj in kdor ni razumel ali ni hotel dojemati, je preprosto bil tepen. Petnajstletnega fanta me je oče dal v uk na železniško postajo Draga pri Trstu. Šefu postaje sem bil najbrž sredstvo za nošenje hrane, upravljanje s kretnicami, signali. Kaj

Spoštovani bralci!

V zadnjem času imamo spet nekaj več težav z raznašanjem glasila. Zato vas prosimo, da nas obveščate o morebitni neredni dostavi, za raznašanje glasila v KS dr. Petra Držaja pa iščemo novega raznašalca. Javite se pismeno, osebno ali telefonsko na naš naslov.